

UIT ANDERE TIJDSCHRIFTEN.

J. Tellier (Lyon). Des lésions des dents et de la muqueuse gingivale dans les diverses diathèses. (l'Odontologie Sept. Oct. Nov. 98.)

Na een korte physiologische inleiding vangt Tellier aan met het begrip diathese te definieeren, waarover groot verschil van meening heerscht. Hij sluit zich in hoofdzaak aan bij de definitie van Bouchard dat diathese is eene algemeene dispositie om zekere ziekten te krijgen die verondersteld worden een gemeenschappelijken band te bezitten. Bouchard kent slechts eene arthritisme en een scrofuleuse diathese. Tellier voegt er eenige andere diathesen (b.v. syphilis) aan toe en behandelt dan achtereenvolgens de abnormale toestanden van den mond bij Diabetes, Jicht, Gewrichtsrheumatisme, Scrofulose, Rachitis, Syphilis.

Bij diabetes ontstaat gingivitis, pyorrhoea alveolaris (met al de eigenaardige verschijnselen daarvan), terwijl volgens sommigen de tanden geneigd zijn te carieeren of anders, reeds carieus zijnde, spoedig verloren gaan. Over den toestand van het speeksel zijn de meeste auteurs verschillend van meening; 't bevat meestal suiker, terwijl de salivatie vermindert.

Jicht. Ook hier wederom de meest tegenstrijdige waarnemingen en meeningen. Pierce heeft in '94 het eerst op wetenschappelijken basis de meening geformuleerd, dat de pyorrhoea alv. nauw verbonden is aan de jicht-diathese. Galippe heeft daarentegen tevergeefs gezocht naar urinezuur of uraten in het speeksel en den tandsteen van pyorrhoealijders. De ziekten van tanden en gingiva, voorkomende en samenhangende met Rheumatisme en Scrofulose zijn nog weinig be-

schreven en onzeker ofschoon velen de erosie der tanden (hypoplasie) aan de laatste wijten.

Rachitis houdt de ontwikkeling der temporaire tanden tegen zoodat deze niet zelden eerst op $3\frac{1}{2}$ jarigen leeftijd voltalig zijn. Evenzoo komt eene late bovenkaaks-ontwikkeling voor. Overigens dezelfde verwarring in meeningen en observaties.

Syphilis door een individu verkregen is geen diathese, doch kan bij de nakomelingen eene diathese veroorzaken (parasyphilitische diathese) waarbij verschillende verschijnselen zich voordoen, waar te nemen aan het gebit. De temporaire tanden komen laat door, ontwikkelingsstoornissen vooral aan de bovenkaak en onregelmatige stelling en vorm van tanden neemt men waar. Afwezigheid van sommige tanden, slechte ontwikkeling van 't glazuur, de tanden zelf blijven klein (microdontisme) slecht gevormd (amorphisme) en vertoonen erosies in verschillende vormen (Hutchinson.)

Aan het slot van dit résumé geeft Tellier nog eenige beschouwingen ten beste over de teekenen en den oorsprong der mond-aandoeningen met betrekking tot de verschillende diathesen. Gingivitis neemt men in t verloop van verschillende diathesen waar doch klinisch kan men geen onderscheid maken in den vorm. Pyorrhoea alveolaris komt met gingivitis het meest als diathetisch verschijnsel voor. Magitot en Guyot hebben haar zelfs uitsluitend als een symptoom van arthritisme beschouwd. Galippe geloofte aan de infectieuse en parasitaire natuur der ziekte terwijl Miller drie factoren onderscheidt: praedispositie, locale irritatie en bacteriën.

Revue Odontologique October 98. Deze aflevering bevat eenige zeer belangrijke mededeelingen van den heer Siffre omtrent de gevolgen van traumata voor de pulpa der tanden, welke gevolgen, — abscessen, fistels, — somtijds eerst jaren na de traumatische oorzaak zich openbaren. Dr. Amoëdo noemt als gelijke oorzaken voor deze abscessen infectieziekten als influenza enz. en is van meening dat dergelijke kysten zich ontwikkelen van uit den wortel van een tand met doode pulpa.

Physiological and Pathological Conditions of the Apical portion of the Cemen-

tum. By J. P. Wilson, Burlington. Het succes van onze behandeling van pulpalooze tanden hangt bijna geheel af van den toestand van het apicale cement. Is dit in pathologische toestand, dan doet de natuur slechts vergeefsche pogingen tot herstel. De tand wordt gevoed uit twee bronnen, die geheel van elkaar gescheiden zijn, n.l.: de pulpa en het pericement; ten bewijze hiervan zien wij dat As.-applicaties het pericement ongemoeid laten; alléén aan den apex komen pulpa en cement met elkaar in onmiddellijke aanraking. Door de vernietiging der pulpa wordt het pericement versterkt, en dus de tand uitwendig beter gevoed dan vroeger, daar de voedingsstoffen, die vroeger voor de pulpa bestemd waren, thans het pericement ten goede komen. Hoewel dus dit weefsel onafhankelijk van de pulpa blijft bestaan, komt deze aan den apex in aanraking met het daar verdikte cementweefsel, en kan bij onvoorzichtige aanwending van As., nekrose en woekering doen ontstaan. Als na de eerste As. behandeling een rest pulpaweefsel zijn vitaliteit behoudt, zooals dikwijls gebeurt, moet men met herhaalde applicaties zeer voorzichtig zijn en deze liefst vermijden. Komt het vergift met het apicale cement in aanraking, dan nekrotiseert dit ten deele of geheel, en geeft in elk geval aanleiding tot een chronische aandoening. Bij de minste aanleiding is zulk een tand gevoelig en reageert op elke depressie in de constitutie; en terwijl het nekrotische cementweefsel ten deele wordt opgelost, ontstaat eene woekering van nieuw cement, hetwelk zich bij extractie als cement-hypertrophie aan ons oog vertoont. Opening van het kanaal en nieuwe antiseptische behandeling is vruchteloos, daar de oorzaak te zoeken is in het apicale cementweefsel, dat verwijderd zou moeten worden om den tand weer bruikbaar te maken. Het resteerende pulpaweefsel moet derhalve op andere wijze zoo veel mogelijk gevoelloos worden gemaakt, of zonder verdooving met een Donaldsons naald snel worden verwijderd. Het terugblijven van restanten pulpaweefsel kan eveneens tot latere pathologische toestanden aanleiding geven.
